

Dániel könyve – Nyolcvanhatodik rész

A prófétai feltárás: Az ismeret növekedésének és az éjféli kiáltás üzenetének megértése

Jeff Pippenger

2024-02-19

Az első és a harmadik angyal mozgalmi közötti párhuzammal foglalkozunk, hogy jobban megértsük, mit jelképez szimbolikusan a tudás növekedése, amikor az a vég idején felnyitattik. Arra törekszünk, hogy bemutassuk: ez az igazság fokozódását ábrázolja, amely végül a késői esőben éri el tetőpontját, amely az Éjféli Kiáltás üzenete. Jelképként a „tudás növekedése” Dániel könyvéből származik, és ott úgy van azonosítva, mint az a prófétai ismeret, amely próbára tesz, és a hódolók két osztályát hozza létre.

Ő pedig ezt mondta: Menj el, Dániel, mert e beszédek el vannak zárva és le vannak pecsételve a vég idejéig. Sokan megtisztulnak, megfehérednek és megpróbáltatnak; de a gonoszok gonoszul cselekszenek, és a gonoszok közül senki sem érti meg; az értelmesek azonban megértik. Dániel 12:9, 10.

1989-ben egy „ismeretbeli gyarapodás” pecsétje felnyitott, amely végül az imádók két osztályát fogja bemutatni. E két osztály annak összefüggésében van szemléltetve, hogy miként viszonyulnak a késői eső üzenetéhez. A gonoszok nem ismerik fel, és nem fogadják el a késői esőt, a bölcsek pedig igen. Ezért a gonoszok nem látják, mikor kezd hullani a késői eső, és az akkor kezdett hullani, amikor a nemzetek megharagudtak 2001. szeptember 11-én. A laodiceai adventizmus vezetését tárgyaljuk, amint azt Ezékiel könyvének nyolcadik és kilencedik fejezete, valamint Ézsaiás könyvének huszonnyolcadik fejezete ábrázolja. Ézsaiásnál a „csúfolódó férfiak” a „hazugságot” tették „oltalmukká”, és „hamisság alá” „rejtőztek el”.

Ezért halljátok az Úr szavát, ti csúfolódó férfiak, akik uralkodtok e népen, amely Jeruzsálemben van. Mivel ezt mondtátok: Szövetséget kötöttünk a halállal, és a pokollal megegyeztünk; amikor az eláradó ostor átvonul, nem ér el minket; mert a hazugságot tettük menedékünké, és a hamisság alá rejtőztünk el. Ézsaiás 28:14, 15.

Jeruzsálem utolsó napokbeli vénei nem állják ki „a nyugalom és felüdülés” próbáját, amelyet a „szabályra szabály” módszertana szemléltet, s amely lehetővé teszi a bölcsek számára, hogy a millerita történelemben megjelenő késői eső történeti szemléltetése által felismerjék az utolsó napok késői esőjét. Az a prófétai jellemző, amelyet Ézsaiás az igeszakaszban „a csúfolódó férfiak” kapcsán hangsúlyoz, az a hazugság és hamisság, amely alá rejtőztek, és amelyet menedéküké tettek. Ezért a késői eső üzenete próbájával összefüggésben („a nyugalom és felüdülés”, amelyre nem akartak hallgatni) Jeruzsálem vénei elfogadtak egy hazugságot.

A késői eső üzenete vitával érkezik, amint azt Habakuk könyvének második fejezete ábrázolja, ahol az örüllő Istentől kérdezi, mit feleljen saját történelmének „vitájában”, mivel a második fejezet első versében a „megfeddtem” szó jelentése: „vitakoztam vele”.

Órhelyemre állok, és felállok a toronyra, és figyelek, hogy meglássam, mit szól hozzám, és mit feleljek, ha megfedd. Habakuk 2:1.

A bölcsek a késői eső tárgyalása során azokat az igazságokat tárják elő, amelyeket Miller drágakövei jelképeznek, s amelyek egyúttal azok az alapvető igazságok is, amelyeket a milleriták felismertek, megalapoztak és bemutattak. Ezeket az igazságokat Krisztus, az Örökkévaló Kőszikla jelképezi.

„Akik Isten őrállóiként állnak Sion falain, olyan emberek legyenek, akik képesek meglátni a veszélyeket a nép előtt, — olyan emberek, akik különbséget tudnak tenni igazság és tévedés, igazságosság és igazságtalanság között.

„Elhangzott a figyelmeztetés: Semminek sem szabad bejönnie, ami megzavarná a hitnek azt az alapját, amelyen azóta építkezünk, hogy az üzenet eljött 1842-ben, 1843-ban és 1844-ben. Én benne voltam ebben az üzenetben, és azóta a világ előtt állok, hűen ahhoz a világossághoz, amelyet Isten adott nekünk. Nem szándékozunk levenni lábunkat arról az emelvényről, amelyre azok helyeztetek, miközben napról napra komoly imádsággal kerestük az Urat, világosságot keresve. Azt gondoljátok, hogy feladhatnám azt a világosságot, amelyet Isten adott nekem? Olyannak kell lennie, mint az Örök Kőszikla. Azóta vezet engem, amióta adatott.” Review and Herald, 1903. április 14.

Az ősi vének a késői esőről szóló hamis üzenetet képviselik, amelyet Ézsaiás „hazugságként” és valótlaniságként ábrázol. Ezékiel nyolcadik fejezetében található az a történet, amely meghatározza azt az időt, amikor Jeruzsálem ősi vénei a nap felé borulnak le, és szembe vannak állítva azokkal, akik a következő fejezetben megkapják Isten pecsétjét. A harmadik utálatosság (nemzedék) a késői esőről szóló hamis üzenetet jelképezi, amint azt a „Tammúz miatt való siratás” szemlélteti. Az adventizmus harmadik nemzedékében, amely 1919-ben kezdődött, egy „hazugság” került bevezetésre kapcsolatban azzal a hamis evangéliummal, amelyet W. W. Prescott nyilvánosan terjesztett az 1919-es Biblia-konferencián. Ez a „hazugság” a harmadik nemzedék egyik meghatározott tárgya, és ez a „hazugság” a késői esőről szóló hamis üzenet hamis alapja, amelyet a „Tammúz miatt való siratás” jelképez.

Fontos időt szánni arra, hogy pontosan meghatározzuk a próféciában szereplő „hazugságot”, mert a „hazugság” a fő oka annak, hogy a laodíceai adventizmus nem képes meglátni az ismeret megsokasodását 1989-ben. A „hazugság” az, hogy Dániel könyvében a „mindennapi” Krisztus szentélybeli szolgálatát jelképezi. A „mindennapi”-nak prófétai értelemben Krisztus szentélybeli szolgálataként való alkalmazása hamis és téves prófétai alkalmazás, de a „hazugság” nem pusztán annak a hamis azonosításnak a megnevezése, hogy a „mindennapi” prófétai jelkép; hanem egy olyan „hazugságot” is jelent, amely azt állítja, hogy White testvérnő egyetértett e hamis alkalmazással, és ezután ezt a valótlaniságot felhasználva a helytelen alkalmazást megalapozott igazságként állítja be.

Dániel tizenegyedik fejezete utolsó hat versének helyes megértését a harmincadiktól a harminchatodikig terjedő versek előképezték; és amikor White testvérnő Dániel tizenegyedik fejezetének teljes beteljesedését azonosítja, kijelenti, hogy a harmincadiktól a harminchatodikig

terjedő versekben leírtakhoz „hasznló jelenetek” „megismétlődnek”.

„A mindennapi” hamis meghatározásának alkalmazása hamis történelmi szerkezetet eredményez. A Dániel könyve tizenegyedik fejezetének harmincadiktól harminchatodik verséig terjedő szakaszában ábrázolt történelem magában foglalja „a mindennapi” elvételét. „A mindennapi” vagy a millerita alkalmazás szerint értendő, vagy Prescott és Daniells alkalmazása szerint. Attól függően, hogy melyik alkalmazást választjuk, két különböző történelmi szerkezet jön létre.

És seregek állanak majd az ő részén, és megfertőztetik az erősség szentélyét, megszüntetik a mindennapi áldozatot, és felállítják a pusztító utálatosságot. Dániel 11:31.

A kijelentés szerint az e versben ábrázolt prófétai történelemnek, beleértve a harmincadik verset, valamint a harmincketedikétől a harminchatodikig terjedő verseket, meg kell ismétlődnie Dániel tizenegyedik fejezetének negyvenedikétől negyvenötödikig terjedő verseiben.

Dániel könyvének tizenegyedik fejezetében található prófécia csaknem teljesen beteljesedett. E prófécia beteljesedéseként végbement történelem nagy része meg fog ismétlődni. A harmincadik vers egy olyan hatalomról szól, amely „megszomorodik, [Dániel 11:30–36 idézve.]

„Az e szavakban leírtakhoz hasonló jelenetek fognak bekövetkezni.” Kéziratközlemények, 13. szám, 394.

Az a vers, amelyben a „mindennapi”-t találjuk, a harmincegyedik vers.

És seregek állnak az ő részén, és megfertőztetik az erősség szentélyét, és megszüntetik a mindennapi áldozatot, és felállítják a pusztító utálatosságot. Dániel 11:31.

A versben szereplő „karok” „az ő részéről” állnak fel. A „karok” hatalmat jelentenek, miként az is, akiért „felállnak”. A versben a „karok” azok, amelyek „az ő részén állnak”, és a „karok” azok, amelyek „megfertőztetik az erősség szentélyét”, és a „karok” „elveszik a mindennapit”, valamint szintén a „karok” azok, amelyek „felállítják a pusztító utálatosságot”. A Jelenések könyve tizenharmadik fejezetében a sárkány, amely a pogány Róma, három dolgot ad a pápaságnak.

És a fenevad, amelyet láttam, hasonló volt a párduchoz, lábai pedig mint a medve lábai, szája pedig mint az oroszlán szája; és a sárkány adta néki az ő erejét, az ő székét és nagy hatalmát. Jelenések 13:2.

A párduchoz hasonló fenevadat White testvérség a pápasággal azonosítja, a tizenkettedik fejezetben pedig White testvérnő kijelenti, hogy a sárkány egyszerre Sátán, valamint a pogány Róma is.

„Így tehát, míg a sárkány elsődlegesen Sátánt jelképezi, másodlagos értelemben a pogány Róma jelképe.” A nagy küzdelem, 439.

A Jelenések könyve tizenharmadik fejezetének második versében a pogány Róma a pápaságnak adta katonai erejét, „fegyveres hatalmát”, kezdve Kloviszal, a frankok királyával (Franciaország), 496-ban. A pogány Róma 330-ban adta át a pápai Rómának hatalmi székhelyét, amikor Konstantin

császár elhagyta Róma városát, és a birodalmi Róma fővárosát Konstantinápoly városába helyezte át. A pogány Róma 533-ban adta át a polgári hatalmat a pápaságnak, amikor I. Justinianus rendeletet bocsátott ki, amely a pápaságot valamennyi egyház fejének és az eretnekek megigazítójának nyilvánította.

A harmincegyedik versben a „felkelő karok” a pogány Róma katonai erői, amelyek a pápaság mellett álltak ki, Klodviggal kezdődően, Kr. u. 496-ban. E cselekedetért a pápaság Franciaországot a „katolikus egyház elsőszülöttjének”, olykor pedig a „katolikus egyház legidősebb leányának” nevezi. A harmincegyedik versben, miután Konstantin Kr. u. 321-ben vasárnapi törvényt hozott, majd Kr. u. 330-ban a fővárost Róma városából Konstantinápoly városába helyezte át, a korábban legyőzhetetlen birodalom hanyatlásnak indult, miközben a Jelenések könyve nyolcadik fejezetének első négy harsonahatalma megkezdte a Római Birodalom elleni folyamatos hadviselést. A barbárok és Genseric által végrehajtott támadások súlypontja Róma városa ellen irányult, amely Kr. u. 330 előtt a Római Birodalom „erősségének szentélye” volt. Kr. u. 330-tól kezdve a betörő barbár hadviselésnek „meg kellett fertőztetnie az erősség szentélyét”, mígnem a pogány Róma „karjai” a pápaság mellett álltak ki, Kr. u. 496-tól kezdődően.

A pogány Róma nemcsak három dolgot biztosított a pápai hatalom számára azáltal, hogy neki adta a katonai hatalmat, a polgári fennhatóságot és Róma városának székhelyét, hanem három szarvat is eltávolított a pápai Róma számára.

„Figyeltem ezeket a szarvakat, és íme, egy másik, kicsiny szarv nőtt ki közöttük, és három az előbbi szarvak közül gyökerestől kiszaggattatott előtte; és íme, ezen a szarvon emberszemhez hasonló szemek voltak, és egy szája, amely nagy dolgokat szólt.” Dániel 7:8.

A Dániel könyve hetedik fejezetében említett három szarv, amelyeket „ki kellett tépni”, három olyan elsődleges hatalmat jelképezett, amelyek ellenálltak a pápaság hatalomra jutásának. E három szarv közül az utolsó akkor távolított el, amikor a gótokat Kr. u. 538-ban kiűzték Róma városából. A városból a pogány Róma „karjai” által üzetek ki, mert azoknak a „karoknak” kellett a pápaságot (a pusztító utálatosságot) a Kr. u. 538. esztendőben az akkor ismert világ trónjára helyezni.

Dániel tizenegyedik fejezetének harmincegyedik verse négy dolgot azonosít, amelyet a „karoknak” (a pogány Rómának) kellett megtenniük. „Fel kellett állniuk” a pápaság érdekében, amint azt 496-ban tették. Be kellett szennyezniük az „erősség szentélyét”, amint azt azok a katonai küzdelmek jelképezik, amelyeket mintegy két évszázadon át Róma városa ellen folytattak. 538-ban „helyezniük” kellett a pápaságot a föld trónjára, és „el kellett venniük a mindennapit” is.

A versben „elvenni”-ként fordított héber szó (sur) jelentése: „eltávolítani”. 508-ra a Római Birodalomban fennálló pogány ellenállás, amely azon munkálkodott, hogy megakadályozza a pápaság hatalomra emelkedését, teljesen alávétetett vagy megszűnt.

„A mindennapi”-t Krisztus szentélyszolgálatként azonosítani hamis alkalmazás; ám az a tényleges munka, amely a laodiceai adventista történelemben végbement, és amely ezt a hamis alkalmazást igazságként azonosította, egy meghatározott „hazugságon” alapult, amely az adventizmus

harmadik nemzedékében valósult meg. White testvérnőnek az az útmutatása, hogy a harmincadik verstől a harminchatodik versig terjedő történelem megismétlődik Dániel tizenegy végső beteljesedésében, lehetetlenné tette, hogy a „csúfolkodó férfiak”, akik Jeruzsálem felett uralkodnak, a harmincegyedik versre olyan értelmezést alkalmazzanak, hogy egyidejűleg el ne vessék a Prófétaság Lelkét.

A „csúfolodó férfiak” azt tanítják, hogy a pápaság a pápai mise bevezetése által elvette Krisztus szentélyszolgálatának igaz értelmét, amely Krisztus mennyei szentélyben végzett munkájának hamisítványa. Ha „a mindennapi” tényleges jelentése ez volna, akkor a harmincegyedik versben fellépő „karok” a pápaságot jelölnék, mert a vers nyelvtani szerkezete megköveteli, hogy a „karok” legyenek az a hatalom, amely elveszi „a mindennapit”.

Meséik egyvelegének fenntartása érdekében azt állítják, hogy a pápaság (fegyverek) beszennyezte Krisztus mennyei szentélyét. A „erősség szentélye (miqdash)” kifejezésként fordított héber szó vagy egy pogány szentélyre, vagy Isten szentélyére utal. Ha Dániel azt akarta volna kifejezni, hogy Isten szentélyét a pápaság fogja beszennyezni, a „qodesh” héber szót használta volna, amely kizárólag Isten szentélyét jelölheti. Hol van tehát feljegyezve a Bibliában vagy a Prófétaság Lelkében, hogy a mennyei szentélyt valaha is, vagy valaha be fogja szennyezni a pápaság?

Kétségtelen, hogy a keresztények bűnei fel vannak jegyezve a mennyei szentély könyveiben, ám ez az ábrázolás nem jelenti azt, hogy Isten szentélye beszennyeződött volna. A szentély megtisztítása a szentélyben elhelyezett feljegyzési könyvek megtisztítását jelképezte. Továbbá a pápai hatalom soha nem volt keresztény, ezért soha nem került be a vizsgálati ítélet könyveibe. Az egyetlen ítélet, amely a pápaságra nézve meg van nevezve, Isten haragjának végrehajtó ítélete.

A „karoknak” kellett továbbá „felállítaniuk a pusztító utálatosságot”; mely hatalom volna ez? Mely hatalmat állította fel a pápaság? És melyik az a hatalom, amelyért a pápaság a harmincegyedik vers legelső részében síkra szállt?

A laodiceai adventizmus tanulatlanjai, akik örök életüket olyan emberek kezébe helyezték, akikről megállapították, hogy képtelenek elolvasni a lepecsételt könyvet, talán megnyugvást találnak abban, hogy viszkető füleiket az efféle megromlott bibliai alkalmazással csillapítsák; de még ennél is abszurdabb az a kísérlet, hogy azt a történelmet, amelyet tévedésük fenntartása érdekében azonosítaniuk kell, Dániel tizenegyedik fejezetének utolsó hat versével hozzák összhangba.

A Szovjetunió összeomlásához vezető történelemben — amelyről kimutatható, hogy Dániel tizenegyedik fejezetének negyvenedik versében a déli királyként jelenik meg — az Egyesült Államok katonai ereje a pápaság mellé állt, amint Ronald Reagan titkos szövetséget kötött a bibliai prófécia antikrisztusával. Ezzel azt jelezte, hogy a pápaság felemelkedésével szembeni minden protestáns ellenállást az Egyesült Államokban legyőztek, amint azt a pogányság ellenállásának eltávolítása előképezte az 508. esztendőben. Az északi király (a pápaság) az igeszakaszban először 1989-ben söpörte el a Szovjetuniót, és ezt „szekerekkel” és „lovakokkal” együttműködésben tette, amelyek az Egyesült Államok katonai erejét jelképezik, továbbá az Egyesült Államok gazdasági erejével is, amelyet a „hajók” jelképeznek.

Az Egyesült Államok voltak azok a „karok”, amelyek a pápaság mellé álltak. A protestantizmust eltávolították, miként a pogányság ellenállását is megtörték az 508. évre. A negyvenegyedik versben az Egyesült Államokat a pápaság fogja meghódítani, és az Egyesült Államok Alkotmányát, amely az Egyesült Államok „erősségének szentélye”, felforgatják, miközben az Egyesült Államok a föld trónjára emeli az Észak királyát (a pápaságot), ahogyan a pogány Róma tette 538-ban. Ha Ön e weboldal cikkeit olvassa, akkor letöltheti Az idők vége című folyóiratot, és elolvashatja Dániel tizenegyedik fejezete utolsó hat versének alaposabb kifejtését; mi azonban most csupán azt azonosítjuk, hogy „a mindennapi” Krisztus szentélybeli szolgálataként való azonosítása a jelkép téves alkalmazása. Ezt azért tesszük, hogy megmutassuk: e téves alkalmazást szándékos hazugság által kényszerítették rá a laodiceai adventizmusra.

A prófétai hazugságot a következő cikkben tovább vizsgáljuk.

„Nincs vesztegetni való időnk. Nyugtalanító idők állnak előttünk. A világot a háború szelleme kavargja fel. Hamarosan bekövetkeznek a nyomorúság azon eseményei, amelyekről a próféciaik szólnak. A Dániel könyve tizenegyedik fejezetében található prófécia csaknem teljesen beteljesedett. A történelemnek sok olyan része, amely e prófécia beteljesedéseként már lezajlott, meg fog ismétlődni.”

„A harmincadik versben egy olyan hatalomról van szó, amely „megkeseredik, és visszatér, és haragra gerjed a szent szövetség ellen; így cselekszik majd; sőt visszatér, és egyetértésre jut azokkal, akik elhagyják a szent szövetséget. És seregek állnak az ő részén, és megfertőztetik az erősség szentélyét, és elveszik a mindennapi áldozatot, és felállítják a pusztító utálatosságot. És akik gonoszul cselekszenek a szövetség ellen, azokat hízeltetésekkel megrontja; de az Istenüket ismerő nép erős lesz, és nagy tetteket visz véghez. És a nép értelmesei sokakat oktatnak; mégis elhullanak fegyver, láng, fogság és zsákmány által, sok napon át. Amikor pedig elhullanak, csekély segítséggel segítettnek meg; de sokan hízeltetésekkel csatlakoznak hozzájuk. És az értelmesek közül is elhullanak némelyek, hogy próbára tétessenek, és megtisztíttassanak, és megfehéříttessenek a vég idejéig; mert ez még a kijelölt időre van. És a király tetszése szerint cselekszik; és felmagasztalja magát, és minden isten fölé emeli magát, és csodálatos dolgokat szól az istenek Istene ellen, és szerencsés lesz, míg a harag teljességre jut; mert ami elhatározott, meglesz.” Dániel 11:30–36.

„Az e szavakban leírtakhoz hasonló jelenetek fognak végbemenni. Látjuk a bizonyítékát annak, hogy Sátán gyorsan hatalmába keríti azoknak az embereknek az elméjét, akikben nincs meg az istenfélelem. Mindenki olvassa és értse meg e könyv próféciait, mert most lépünk be a megjövendölt nyomorúság idejébe:

„Abban az időben felkél Mihály, a nagy fejedelem, aki néped fiainak oltalmazója; és nyomorúságos idő következik, amilyen nem volt, mióta nemzet létezik, mind ez ideig; de abban az időben megszabadul néped, mindaz, aki beírva találtatik a könyvben. És sokan azok közül, akik alusznak a föld porában, felseknenek, némelyek örök életre, némelyek gyalázatra és örök utálatra. Az értelmesek pedig fényleni fognak, mint az égboltozat ragyogása, és akik sokakat igazságra vezetnek, miként a csillagok, örökkön-örökké. Te pedig, Dániel, zárd be e beszédek, és pecsételd le e könyvet a vég idejéig: sokan kutatják majd, és megnövekedik a

tudás.” Dániel 12:1–4. Kéziratközlemények, 13. szám, 394.